

Къщичка под снега

Емилиян Станев

Доиде есента. Заваляха дъждове.
Задухаха ветрове. На заека му омръзна да
студува. Доця му се под покрив да живее.
Тръгна из гората да дири подслон.

Стигна до един стар дъб. Почука на
кората веднъж, дважд и попита:

– Живее ли някой тук? Аз търся дом!

Отвори се една вратичка. Показа се главичка. Катерицата помисли и каза:

– Направи си в дъба къща. Ще ми станеш съсед. Ще живеем в дружба
занапред!

Заекът я послуша. Задраска с нокти, загриза със зъби – дупка ще дълбае, в
дъба ще живее.

Не щеш ли, наблизко кацна Сойка. Видя Зая, закрепця. Сто свраки събра.
Нападнаха заека. Прогониха го от дъба.

Тръгна Зайо омърлушен из гората. Разбра – в дърво не се живее. Ще трябва
другаде да се подслони. На някое скрито място, де няма зверове, де няма врагове.
Вървя, вървя, пред къщичка се озова. Почука на вратата веднъж, дважд и попита:

– Живее ли някой тук? Аз търся дом!

Излезе Ежът. Покани Зая жилището да разгледа, отвред да го огледа.

Вътре топло и приятно. Ни вали, ни духа. Сладко може да се спи. Всякакви
удобства – постели меки, килимчета и дюшеци.

Ежът нагости Зая. Съвет му даде:

– Остани при мен. Ще живеем братски в мир!

Остана Зайо при таралежа. Живя с него ден, два, три. На четвъртия доиде
Лисана. Разби вратата. Събори стената...

Ежко се сви на кълбо, покри се с бодли. А Зайо изскокна във като стрела...

Заподскача из гората. Размишлява:

„И такава къща не е за мен. Трябва да дирия здрав дом. На някое скрито
място, де няма зверове, де няма врагове.“

Насреща му пещера тъмнее. Почука на скалата веднъж, дважд и попита:

– Живее ли някой тук? Аз търся дом!

Отвътре се обади глас:

– Влизай без покана. Бъди ми гост!

Горската сова замижа с едното си око. Изслуша мъдро Зая и отвърна:

– Живей с мен. Аз прекарвам тук по цял ден!

Остана заекът в пещерата. Живя ден, два, три. На четвъртия пристигна Мецана. Зарева, размаха страшни лапи. Глава замята. Прогони ги, па легна да спи сама...

Разбра Заяо – и в пещера не се живее. Ще трябва свой дом да си строи. На някое скрито място, де няма зверове, де няма врагове. Вървя заекът, вървя. Цяла нощ го дъжд валя. Осъмна в дола. Гледа – здраво жилище в брега.

Почука на стената веднъж, дважд и попита:

– Живее ли някой тук? Аз диря дом!

Дебелият стопанин се показа. Изслуша Зая. Почеса се по тила, па отсече:

– Не влизай! Не нанасяй смет! Вземи от мен съвет. Направи си дом ей там в брега. Копай, сложи основи! Забий подпори и гради зид по зид!

Послуша заекът язовичия съвет. Залови се на работа. Стаичка изгради. Прозорец ѝ постави. Издигна комин. Тавана обкова. Сред стаята сложи стара гъба вместо маса. Столове нареди, дома си подреди. Паякът му изплете завеска. Горската мишка коренишка килим му изтъка. Кълвачът издяла закачалка, проби ключалка.

Заживя Заяо щастлив. Живя седмица, две, три. А на четвъртата се случи беда. В къщи се вмъкна Порът, стар разбойник. Нападна Зая на кревата. Сънят му прекъсна. Половин ухо му откъсна...

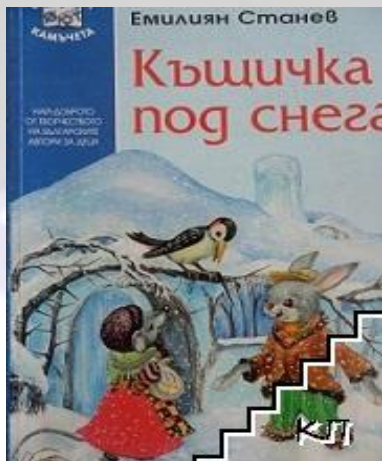
Отърва се заекът, но остана без дом. Избяга пак в гората. Мисли, разсъждава:

„Добре, че влезе Порът, а не Лисана... Скрито място трябва да се дири, де няма зверове, де няма врагове.“

Не щеш ли – напреде му селце.

Примъкна се Заяо край един плет на сушинка. Гледа – зад плета колиба. И хубава, и здрава. Почука на вратата веднъж, дважд и попита:

– Живее ли някой тук?

Домакинът изръмжа, излая. Погна грозно Зая. Гони го по баири и рътлини. Най-сетне му омръзна да лае. Остави го, в селцето се върна.

Зимата дойде, сняг заваля. Вредом побеля. Остана заекът без подслон. Легна под един трън в полето. Зъзне, размишлява:

„Сега накъде? Навсякъде зверове, навсякъде врагове... Разбра се – ще се мре!“

Поплака си заекът, поплака, па заспа от умора под тръна.

През нощта снегът валя, валя. Затрупа гори, затрупа поля. Навред насипа, и тръна засипа. Събуди се заекът. Що да види? В бяла къщица лежи. С бели стени, с бял таван, от никого не кован. Няма маса, стол, ни печка. Няма дори вратичка. Но вътре топло, светло. В къщичката нито вее, нито духа.

Зарадва се Заяо. Зашъта.

Направи си под снега врата. Душник в покрива издълба. Ледени стъкла постави. Нищо не забрави. Па се разположи в своя дом. Нощем скита за храна, сутрин се прибира. Следите си крие, никой къщата да не открие. Така доживя до пролетта, на скрито място, де няма зверове, де няма врагове...

Източници:

<https://chitanka.info>

<https://knizhen-pazar.net>

<https://knizhen-pazar.net>

Изготвил: Гинка Среброва – студент-практикант, проект „Студентски практики“.

Провери и редактира: Диляна Гаджева, ментор по проекта.